

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 2 december 2009*

I mål C-89/08 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 26 februari 2008,

Europeiska kommissionen, företrädd av V. Di Bucci och N. Khan, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Irland, företrädd av D. O'Hagan, i egenskap av ombud, biträdd av P. McGarry, BL, med delgivningsadress i Luxemburg,

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues och A.-L. Vendrolini, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: franska, engelska och italienska.

Republiken Italien, företrädd av R. Adam, i egenskap av ombud, biträdd av G. Aiello, avvocato dello Stato, med delgivningsadress i Luxemburg,

Eurallumina SpA, Portoscuso (Italien), företrätt av R. Denton, solicitor,

Aughinish Alumina Ltd, Askeaton (Irland), företrätt av J. Handoll och C. Waterson, solicitors,

sökande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena A. Tizzano, K. Lenaerts, E. Levits samt domarna A. Rosas, P. Kūris (referent), A. Borg Barthet, J. Malenovský, U. Löhmus, A. O’Caoimh och J.-J. Kasel,

generaladvokat: Y. Bot,
justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 24 mars 2009,

och efter att den 12 maj 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

I - 11278

följande

Dom

- 1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 12 december 2007 i de förenade målen T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 och T-69/06, Irland m.fl. mot kommissionen (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogiltigförklarade förstainstansrätten kommissionens beslut 2006/323/EG av den 7 december 2005 om den befrielse från punktskatt på mineraloljor som används som bränsle vid framställningen av aluminiumoxid i regionerna Gardanne och Shannon samt på Sardinien, [...] som tillämpas av Frankrike, Irland och Italien (EUT L 119, 2006, s. 12) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

Direktiven om punktskatt på mineraloljor

- 2 Punktskatt på mineraloljor har reglerats i flera direktiv, nämligen rådets direktiv 92/81/EEG av den 19 oktober 1992 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor (EGT L 316, s. 12; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 91), rådets direktiv 92/82/EEG av den 19 oktober 1992 om tillnärmning av punktskattesatser för mineraloljor (EGT L 316, p. 19; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 98), samt rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet (EUT L 283, s. 51), genom vilket direktiven 92/81 och 92/82 upphävdes med verkan från den 31 december 2003.

- 3 Enligt artikel 8.4 i direktiv 92/81 hade Europeiska unionens råd rätt att på kommissionens förslag tillåta en medlemsstat att införa andra bestämmelser om skattebefrielse eller nedsättning av punktskatt än dem som föreskrivs i nämnda direktiv.
- 4 I artikel 2.4 b andra strecksatsen i direktiv 2003/96 föreskrivs att direktivet inte ska tillämpas på dubbel användning av energiprodukter, det vill säga energiprodukter som används både som bränsle för uppvärmning och för andra ändamål än som motorbränsle och bränsle för uppvärmning. Sedan den 1 januari 2004, då direktivet trädde i kraft, finns det således inte längre någon minimiskattesats för tjock eldningsolja som är tillämplig vid framställning av aluminiumoxid. Enligt artikel 18.1 i direktiv 2003/96 ges medlemsstaterna vidare tillstånd att, fram till och med den 31 december 2006, om inte rådet dessförinnan omprövar frågan, fortsätta att tillämpa de nedsatta skattenivåerna eller bevilja sådana befrielser som anges i bilaga II till direktivet. I nämnda bilaga nämns befrielse från punktskatt på tjock eldningsolja som används vid framställning av aluminiumoxid i regionerna Gardanne och Shannon samt på Sardinien.

Förordning (EG) nr 659/1999

- 5 Enligt artikel 1 b i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88 EG] (EGT L 83, s. 1), avses med ”befintligt stöd”

”...

- v) stöd som är att betrakta som befintligt stöd, eftersom det kan fastställas att det inte utgjorde något stöd när det infördes men senare blev ett stöd på grund av utvecklingen av den gemensamma marknaden, utan att medlemsstaten företagit någon ändring. När vissa åtgärder blir stöd sedan en verksamhet har liberaliserats

genom gemenskapslagstiftning, skall sådana åtgärder inte betraktas som befintligt stöd efter det datum som har fastställts för liberalisering.”

Bakgrund till tvisten

- 6 Irland, Republiken Italien och Republiken Frankrike beviljar befrielse från punktskatt på mineraloljor som används vid framställning av aluminiumoxid sedan år 1983 i regionen Shannon, år 1993 på Sardinien respektive år 1997 i regionen Gardanne (nedan kallade de omtvistade skattebefrielserna).
- 7 De omtvistade skattebefrielserna beviljades genom rådets beslut 92/510/EEG av den 19 oktober 1992 om tillåtelse för medlemsstater att i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 8.4 i direktiv 92/81/EEG för vissa mineraloljor fortsätta att tillämpa nedsatta punktskattesatser eller befrielse från punktskatt, när dessa används för särskilda ändamål (EGT L 316, s. 16; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 95), rådets beslut 93/697/EG av den 13 december 1993 om rätt för vissa medlemsstater att på vissa mineraloljor för särskilda användningssätt tillämpa nedsatt punktskatt eller medge befrielse från punktskatt enligt det förfarande som fastställs i artikel 8.4 i direktiv 92/81/EEG (EGT L 321, s. 29; svensk specialutgåva, område 9, volym, 2 s. 149), respektive rådets beslut 97/425/EG av den 30 juni 1997 om tillåtelse för medlemsstater att i enlighet med det förfarande som föreskrivs i direktiv 92/81/EEG för vissa mineraloljor, när dessa används för särskilda ändamål, tillämpa och fortsätta tillämpa gällande nedsättning av eller befrielse från punktskatt (EGT L 182, s. 22). Rådet har vid flera tillfällen förlängt dessa tillstånd att tillämpa de omtvistade skattebefrielserna, senast till den 31 december 2006, genom rådets beslut 2001/224/EG av den 12 mars 2001 om nedsättning av punktskattesatser och befrielse från punktskatter för vissa mineraloljor som används för särskilda ändamål (EGT L 84, s. 23).
- 8 I skäl 5 i beslut 2001/224 anges att beslutet inte påverkar resultatet av de eventuella förfaranden med anledning av störningar av den inre marknads sätt att fungera som kan komma att inledas med stöd av artiklarna 87 EG och 88 EG. Vidare anges att

beslutet inte befriar medlemsstaterna från deras skyldighet att i enlighet med artikel 88 EG anmäla alla planerade statliga stödåtgärder till kommissionen.

- 9
- Genom tre beslut av den 30 oktober 2001 beslutade kommissionen att med avseende på var och en av de omtvistade skattebefrielseerna inleda ett förfarande enligt artikel 88.2 EG. Efter det att detta förfarande hade avslutats antog kommissionen det omtvistade beslutet, enligt vilket
- de befrielser från punktskatt på tjock eldningsolja som används vid framställning av aluminiumoxid, som Republiken Frankrike, Irland och Republiken Italien beviljade till och med den 31 december 2003, utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG,
 - stöd som beviljades mellan den 17 juli 1990 och den 2 februari 2002 och som är oförenligt med den gemensamma marknaden inte ska återkrävas, eftersom det skulle strida mot de grundläggande principerna i gemenskapslagstiftningen,
 - stöd som beviljades mellan den 3 februari 2002 och den 31 december 2003 är oförenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 87.3 EG, om stödmottagarna inte betalat en skatt på minst 13,01 euro per 1 000 kg tjock eldningsolja, och
 - sistnämnda stöd ska återkrävas.

- 10 I det omtvistade beslutet angav kommissionen att de omtvistade skattebefrielseerna skulle anses utgöra nytt stöd, och inte befintligt stöd i den mening som avses i artikel 1 b i förordning nr 659/1999. Kommissionen grundade denna bedömning bland annat på att de omtvistade skattebefrielseerna inte hade införts innan dess att EG-fördraget trädde i kraft i de berörda medlemsstaterna, på att de varken hade undersökts eller godkänts enligt reglerna om statligt stöd, och på att de aldrig hade anmälts.
- 11 I skäl 69 i det omtvistade beslutet påpekade kommissionen dessutom att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte var tillämplig i det aktuella fallet.
- 12 Efter det att kommissionen redogjort för på vilket sätt det aktuella stödet var oförenligt med den gemensamma marknaden, bedömde den att det, med hänsyn till besluten om befrielse och med hänsyn till att de hade antagits på kommissionens förslag, skulle stå i strid med principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen att återkräva det olagliga stöd som hade beviljats före den 2 februari 2002, vilket är det datum då besluten att inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 88.2 EG offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Talan vid förstainstansrätten och den överklagade domen

- 13 Genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 16, den 17 respektive den 23 februari 2006, väckte Republiken Italien, Irland, Republiken Frankrike, Eurallumina SpA och Aughinish Alumina Ltd talan om fullständig eller delvis ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. De olika målen förenades med avseende på det muntliga förfarandet och domen.
- 14 Enligt den överklagade domen återopade sökandena sammanlagt 23 grunder till stöd för sin talan. Dessa grunder avsåg bland annat att de omtvistade skattebefrielseerna felaktigt klassificerats som nytt stöd trots att det är fråga om befintligt stöd. Grunderna avsåg vidare åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, av

rättssäkerhetsprincipen, av principen om iakttagande av en rimlig tidsfrist, av principen om presumtion om rättshenlighet, av principen om att speciallag har företräde framför allmän lag (*lex specialis derogat legi generali*), av principen om ändamålsenlig verkan och av principen om god förvaltningssed. Sökandena anförde även att artikel 87 EG, liksom motiveringskyldigheten med avseende på tillämpningen av denna artikel, hade åsidosatts.

- 15 I punkt 46 i den överklagade domen konstaterade emellertid förstainstansrätten att den, trots att dessa grunder hade åberopats, fann det lämpligt att i det aktuella fallet ex officio pröva huruvida det omtvistade beslutet var bristfälligt motiverat, med avseende på att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte ansetts vara tillämplig.
- 16 Förstainstansrätten erinrade inledningsvis om, i punkt 47 i den överklagade domen, att avsaknad av eller otillräcklig motivering utgör en grund avseende tvingande rätt som gemenskapsdomstolarna ska pröva ex officio. Vidare citerade förstainstansrätten, i punkterna 48 och 49 i domen, rättspraxis avseende omfattningen av motiveringskyldigheten av en gemenskapsrättsakt. Därefter angav förstainstansrätten, i punkterna 52 och 53 i domen, att kommissionen hade undersökt huruvida de aktuella befrielseerna utgjorde nytt eller befintligt stöd i det omtvistade beslutet, men, vad gäller artikel 1 b v i förordning nr 659/1999, nöjt sig med att ange att denna inte var tillämplig i det aktuella fallet, utan att ange skälen till detta.
- 17 I punkterna 56–63 i den överklagade domen slog förstainstansrätten fast att det till följd av särskilda omständigheter i målet emellertid var nödvändigt att pröva huruvida de omtvistade skattebefrielseerna kunde anses utgöra befintligt stöd. Enligt förstainstansrätten utgjorde nämligen inte skattebefrielseerna stöd när de infördes, utan de blev senare stöd på grund av utvecklingen av den gemensamma marknaden, utan att de berörda medlemsstaterna hade företagit någon ändring. Förstainstansrätten fann följaktligen att kommissionen var skyldig att tillräckligt motivera det omtvistade beslutet med avseende på tillämpligheten av artikel 1 b v i förordning nr 659/1999.

- 18 I punkterna 56–62 i den överklagade domen redogjordes det för de aktuella särskilda omständigheterna enligt följande.
- 19 För det första anges det i flera av besluten om godkännande av de aktuella skattebefrielseerna att kommissionen anser att de inte leder till snedvridning av konkurrensen eller stör den inre marknads funktion. Det finns emellertid inte några uppgifter i det omtvistade beslut som tyder på att begreppet konkurrenssnedvridning skulle ha olika räckvidd på det skatterättsliga området och på området för statligt stöd. Det anges även i flera av dessa beslut att kommissionen regelbundet ska ompröva de aktuella befrielseerna, för att säkerställa att de är förenliga med den inre marknads funktion och andra mål i fördraget.
- 20 För det andra medgav kommissionen, i skäl 97 i det omtvistade beslutet, att dessa godkännandebeslut, som antagits som en följd av kommissionens egna förslag, skulle kunna tolkas så att de aktuella skattebefrielseerna inte kunde klassificeras som statligt stöd då de infördes. Enligt förstainstansrätten innebar den omständigheten att detta skäl återfinns i den del av beslutet som avser återkrav av stödet, inte att dess betydelse minskar när det gäller klassificeringen av skattebefrielseerna.
- 21 För det tredje har de omtvistade skattebefrielseerna successivt godkänts och förlängts genom beslut som rådet antog på kommissionens förslag. Det nämns inte heller i något av besluten, med undantag för i beslut 2001/224, att det skulle kunna föreligga en eventuell motsättning i förhållande till reglerna om statligt stöd. I skäl 96 i det omtvistade beslutet framhöll kommissionen för övrigt själv att berörda parter inte förväntar sig att kommissionen ska lägga fram förslag till rådet som är oförenliga med bestämmelser i fördraget.
- 22 Förstainstansrätten fann, i punkt 64 i den överklagade domen, att kommissionen hade åsidosatt sin motiveringsskyldighet enligt artikel 253 EG med avseende på att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte ansågs vara tillämplig i det aktuella fallet.

Parternas yrkanden

- 23 Kommissionen har yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen, återförvisa målen till förstainstansrätten för ny prövning och låta frågan om rättegångskostnader i de två instanserna anstå.
- 24 Republiken Frankrike, Irland, Republiken Italien, Eurallumina SpA och Aughinish Alumina Ltd har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 25 Eurallumina SpA har i andra hand yrkat att domstolen, för det fall den skulle bifalla överklagandet såvitt avser den sjätte grunden – som avser att förstainstansrätten inte hade rätt att ogiltigförklara det omtvistade beslutet i den mån det formella granskningsförfarandet utvidgades till att avse de omtvistade skattebefrielser som införts efter den 31 december 2003 –, endast ska upphäva den överklagade domen i denna del.

Överklagandet

- 26 Kommissionen har, till stöd för sitt yrkande att den överklagade domen ska upphävas och målet återförvisas till förstainstansrätten, åberopat sex grunder.
- 27 Som första grund har kommissionen huvudsakligen gjort gällande att förstainstansrätten överskred sina befogenheter genom att ex officio pröva huruvida det omtvistade beslutet var bristfälligt motiverat. Den andra grunden avser åsidosättande av den kontradiktoriska principen och av rätten till försvar. Såvitt avser den tredje grunden har kommissionen gjort gällande att artiklarna 230 EG och 253 EG, jämförda med artikel 88 EG och förfarandereglererna på området för statligt stöd, har åsidosatts. Den fjärde och den femte grunden avser huvudsakligen att förstainstansrätten åsidosatte artikel 235 EG när den felaktigt fann att kommissionen hade åsidosatt motiverings-skyldigheten med avseende på tillämpligheten av artikel 1 b v i förordning nr 659/1999. Kommissionen har som sjätte grund gjort gällande att förstainstansrätten inte hade rätt

att ogiltigförklara det omtvistade beslutet, i den mån som det formella granskningsförfarandet därigenom utvidgas till att även omfatta de omtvistade skattebefrielser som införts efter den 31 december 2003.

Den första grunden: Förstainstansrättens överskridande av sina befogenheter genom prövning ex officio av huruvida det omtvistade beslutet var bristfälligt motiverat

Parternas argument

- 28 Den första grunden består av två delar. Inom ramen för den första delgrunden har kommissionen hävdats att förstainstansrätten, genom att ex officio pröva huruvida det omtvistade beslutet var bristfälligt motiverat, gick utanför tvistens ram såsom den hade definierats av parterna, åsidosatte dispositionsprincipen och dömde utöver vad som yrkats av parterna (*ultra petita*). Förstainstansrätten överskred på så sätt sin behörighet och gjorde sig skyldig till rättegångsfel varigenom kommissionens intressen kränktes.
- 29 Kommissionen har till stöd för sina invändningar gjort gällande att den grund som förstainstansrätten prövade ex officio helt saknar samband med de 23 grunder som åberopades av sökandena i första instans. Den saknar även helt samband med de omständigheter som framgår av handlingarna i de fem förenade målen, som inte innehåller några uppgifter som skulle kunna tolkas så att de omtvistade skattebefrielserna inte utgjorde stöd när de infördes, utan att de senare blev stöd på grund av utvecklingen av den gemensamma marknaden.
- 30 Inom ramen för den andra delgrunden har kommissionen hävdats att den grund som prövades ex officio i själva verket avser det omtvistade beslutets materiella lagenlighet, och inte motiveringen av detsamma. Det krav på motivering som förstainstansrätten uppställde var nämligen inte nödvändigt, vare sig för de berörda parterna eller för domstolen. Förstainstansrätten bortsåg således från den åtskillnad som slagits fast i rättspraxis mellan en grund avseende motivering och en grund avseende saken. Den

satte sig därmed i sökandenas i första instans ställe, genom att åberopa en grund som endast de kunde åberopa. Förstainstansrätten åsidosatte på så vis för det första artiklarna 230 EG och 253 EG i förening. För det andra åsidosatte förstainstansrätten bestämmelserna i artikel 21 i domstolens stadga och i artiklarna 44.1 och 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler avseende framställningen av grunderna i ansökan, genom att frånta dessa bestämmelser all praktisk betydelse. Dessa åsidosättanden utgör även rättegångsfel varigenom kommissionens intressen kränktes.

- 31 Svarandena har i syfte att bestrida denna grund erinrat om att bristfällig motivering, som utgör ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, är en grund avseende tvingande rätt som gemenskapsdomstolen ska pröva ex officio. Förstainstansrätten kan således inte kritiseras för att ha dömt utöver vad som yrkats av parterna (*ultra petita*), och för övrigt inte heller för att ha åsidosatt bestämmelsen i artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler. Den sistnämnda bestämmelsen riktar sig nämligen till sökanden och inte till förstainstansrätten.
- 32 Enligt svarandena saknar för övrigt grunden avseende bristfällig motivering av det omtvistade beslutet inte helt samband med de grunder som åberopades av sökandena i första instans och med omständigheterna i målet. I synnerhet blev de särskilda omständigheter som förstainstansrätten lyfte fram, i punkterna 56–62 i den överklagade domen, redogjorda för och diskuterade vid förfarandet i förstainstansrätten.
- 33 Den grund som prövades ex officio rör inte frågan i materiellt hänseende, utan endast bristfällig motivering. I den överklagade domen ifrågasatte för övrigt inte förstainstansrätten att kommissionen hade kvalificerat stödet som nytt, utan endast att den inte hade gett någon förklaring till att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte ansågs vara tillämplig. Förstainstansrätten bortsåg följaktligen inte från skillnaden mellan motiveringen och saken. Den gjorde en riktig bedömning när den fann att det var nödvändigt att motivera det omtvistade beslutet vad beträffar tillämpligheten av denna bestämmelse, och att kommissionen var skyldig att, inom ramen för det aktuella målet, ange skälen till varför den kvalificerade de omtvistade skattebefrielserna såsom nytt, i stället för som befintligt, stöd.

Domstolens bedömning

- 34 Vad beträffar den första delgrunden, som avser att förstainstansrätten gick utanför tvistens ram, såsom den hade definierats av parterna, erinrar domstolen om att avsaknad av eller otillräcklig motivering enligt fast rättspraxis innebär ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter i den mening som avses i artikel 230 EG, och utgör en grund avseende tvingande rätt som gemenskapsdomstolarna kan och till och med måste pröva ex officio (se, bland annat, dom av den 20 februari 1997 i mål C-166/95 P, kommissionen mot Daffix, REG 1997, s. I-983, punkt 24, av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 67, av den 30 mars 2000 i mål C-265/97 P, VBA mot Florimex m.fl., REG 2000, s. I-2061, punkt 114, och av den 10 juli 2008 i mål C-413/06 P, Bertelsmann och Sony Corporation of America mot Impala, REG 2008, s. I-4951, punkt 174).
- 35 Gemenskapsdomstolen går inte utanför ramen för den tvist som den har att pröva, och åsidosätter inte på något sätt rättegångsreglerna avseende framställningen av föremålet för talan och grunderna i ansökan, genom att ex officio pröva en sådan grund som, i princip, inte har åberopats av parterna.
- 36 Förstainstansrätten överskred följaktligen inte sina befogenheter i det aktuella fallet, genom att ex officio pröva huruvida det omtvistade beslutet var bristfälligt motiverat.
- 37 Det följer härav att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första delgrunden.
- 38 Vad beträffar den andra delgrunden, som avser att den grund som förstainstansrätten prövade ex officio i själva verket avser det omtvistade beslutets materiella lagenlighet, gäller följande. Förstainstansrätten ogiltigförklarade beslutet med den i punkt 63 i den

överklagade domen angivna motiveringen att kommissionen var skyldig att i det aktuella målet, med beaktande av de särskilda omständigheter som anges i punkterna 56–62 i domen, pröva huruvida artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 var tillämplig. Kommissionen var vidare skyldig att tillräckligt motivera det omtvistade beslutet i denna del, i stället för att endast fastställa att bestämmelsen inte var tillämplig i det aktuella fallet.

39 I den överklagade domen prövade således förstainstansrätten på intet sätt i sak huruvida bestämmelsen var tillämplig. Förstainstansrätten prövade inte heller på ett mer allmänt sätt den fråga som hade avhandlats mellan parterna, huruvida de omtvistade skattebefrielseerna utgör befintligt eller nytt stöd.

40 Förstainstansrätten kan följaktligen inte kritiseras för att ha bortsett från den åtskillnad som slagits fast i rättspraxis mellan en grund avseende avsaknad eller bristfällig motivering, som gemenskapsdomstolen prövar ex officio, och en grund avseende den materiella lagenligheten, som endast kan prövas om den åberopas av sökanden (se domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Sytraval och Brink's France, punkt 67).

41 Överklagandet kan således inte heller vinna bifall såvitt avser den andra delgrunden.

42 Mot bakgrund av det ovan anförda kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden: Förstainstansrättens åsidosättande av den kontradiktoriska principen och av rätten till försvar

Parternas argument

- 43 Kommissionen har, mot bakgrund av sin iakttagelse att den grund som prövades ex officio i den överklagade domen varken diskuterades eller ens berördes under det skriftliga eller det muntliga förfarandet vid förstainstansrätten, kritiserat förstainstansrätten för att ha åsidosatt den allmänna kontradiktoriska principen och den allmänna principen om iakttagande av rätten till försvar.
- 44 Kommissionen har härvid hänvisat till rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, avseende artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen). Enligt denna rättspraxis ska domstolen själv iakttä den kontradiktoriska principen, i synnerhet då den ogillar ett överklagande eller avgör en tvist på grunder som tagits upp till prövning ex officio.
- 45 Kommissionen har även gjort gällande att den kontradiktoriska principen är en allmän princip i förfaranden vid gemenskapsdomstolarna, och att domstolen har slagit fast att den har status som grundläggande rättighet. Kommissionen har vidare gjort gällande att förstainstansrätten hade möjlighet att förordna att det muntliga förfarandet skulle återupptas, för att ge parterna en möjlighet att yttra sig över den grund som förstainstansrätten avsåg att pröva ex officio.
- 46 Svarandena har hävdad, att enligt artikel 62 i förstainstansrättens rättegångsregler förfogar denna domstol över ett utrymme för skönsmässig bedömning vad avser förordnande om att förhandlingen ska återupptas. Svarandena har vidare hävdad att det följer av denna artikel, och av artikel 113 i rättegångsreglerna, att skyldigheten att höra parterna innan en grund prövas ex officio endast gäller för de grunder som föranleder att en talan avvisas eller att det saknas anledning att döma i saken. Svarandena har för övrigt påpekat att domstolen inte nödvändigtvis återupptar det muntliga förfarandet när den avser att ex officio pröva en grund avseende tvingande rätt.

- 47 Svarandena har gjort gällande att Europakonventionen inte är tillämplig på offentlig-rättsliga juridiska personer, vilket kommissionen medgett. De har vidare gjort gällande att även om den kontradiktoriska principen utgör en grundläggande rättighet, ska tillämpningen av den anpassas i förhållande till i vilken egenskap parterna uppträder, och till de konkreta omständigheterna i målet.
- 48 Enligt svarandena har den kontradiktoriska principen iakttagits i det aktuella fallet, eftersom den överklagade domen inte meddelades på grundval av handlingar eller omständigheter som kommissionen varit ovetande om. Den grund som prövades ex officio rör inte heller prövningen av målet i sak, utan åsidosättande av väsentliga förföreskrifter.
- 49 Europeiska gemenskapens intressen har inte heller påverkats, eftersom dess rättigheter inte har kränkts. Kommissionen har nämligen, för det första, inte förklarats vara civilrättsligt eller straffrättsligt ansvarig, och inte heller ådömts en påföljd. För det andra skulle kommissionen, om förhandlingen hade återupptagits, inte ha kunnat framföra argument som hade lett till att förstainstansrätten avstått från att ex officio pröva grunden avseende avsaknad av motivering, eftersom en sådan avsaknad inte kan avhjälpas i efterhand.

Domstolens bedömning

- 50 Den kontradiktoriska principen utgör en del av rätten till försvar. Principen är tillämplig på alla förfaranden som kan utmyнна i ett beslut från en gemenskapsinstitution, som på ett märkbart sätt påverkar en persons intressen (se, bland annat, dom av den 10 juli 2001 i mål C-315/99 P, *Iseri Europa mot revisionsrätten*, REG 2001, s. I-5281, punkt 28 och där angiven rättspraxis, samt domen i det ovannämnda målet *Bertelsmann och Sony Corporation of America mot Impala*, punkt 61).
- 51 Gemenskapsdomstolarna ska se till att den kontradiktoriska principen iakttas vid förfaranden inför dem och ska själva iaktta densamma.

- 52 Domstolen har, för det första, redan slagit fast att den kontradiktoriska principen som huvudregel innebär att parterna i ett förfarande har rätt att få ta del av bevisning och yttranden som inkommit till domstolen och att yttra sig däröver (dom av den 14 februari 2008, i mål C-450/06, Varec, REG 2008, s. I-581, punkt 47). För det andra har domstolen slagit fast att det skulle strida mot en grundläggande rättsprincip om ett rättsligt avgörande grundades på omständigheter och handlingar som parterna, eller en av parterna, inte hade kunnat ta del av, och beträffande vilka parterna eller parten inte hade kunnat tillkännage sin ståndpunkt (dom av den 22 mars 1961 i de förenade målen 42/59 och 49/59, Snupat mot Höga myndigheten, REG 1961, s. 101, punkt 156, svensk specialutgåva, volym 1, s. 95, av den 10 januari 2002 i mål C-480/99 P, Plant m.fl. mot kommissionen och South Wales Small Mines, REG 2002, s. I-265, punkt 24, och av den 2 oktober 2003 i mål C-199/99 P, Corus UK mot kommissionen, REG 2003, s. I-11177, punkt 19).
- 53 Alla parter, oavsett juridisk ställning, ska kunna dra nytta av den kontradiktoriska principen vid ett mål som prövas vid gemenskapsdomstolen. Gemenskapsinstitutionerna kan följaktligen också åberopa den kontradiktoriska principen när de är parter i ett sådant mål.
- 54 Domstolens ska själv iaktta den kontradiktoriska principen, i synnerhet då den avgör en tvist på en grund som tagits upp till prövning ex officio (se analogt, på området för mänskliga rättigheter, Europadomstolens dom av den 18 december 2003 i målet Skondrianos mot Grekland, §§ 29 och 30, av den 13 oktober 2005 i målet Clinique des Acacias m.fl. mot Frankrike, § 38, och domen i det ovannämnda målet Prikyan och Angelova mot Bulgarien, § 42).
- 55 Såsom generaladvokaten har gjort gällande i punkterna 93–107 i sitt förslag till avgörande, innebär principen inte endast att varje part i en tvist, som huvudregel, har rätt att få ta del av de handlingar och yttranden som motparterna ingett till domstolen, och att yttra sig däröver, och den utgör inte endast hinder mot att gemenskapsdomstolen grundar sitt avgörande på omständigheter och handlingar som parterna, eller en av parterna, inte kunnat ta del av, och som de således inte har kunnat ta ställning till. Därutöver innebär principen att parterna, som huvudregel, har rätt att ta del av de rättsliga grunder som domstolen prövar ex officio och avser att grunda sitt avgörande på, samt att yttra sig däröver.

- 56 För att de krav som har samband med rätten till en rättvis rättegång ska vara uppfyllda ska parterna nämligen kunna få kännedom om och ha möjlighet att i en kontradiktorisk process diskutera de såväl faktiska som rättsliga omständigheter som är avgörande för målets utgång.
- 57 Gemenskapsdomstolen kan följaktligen inte, förutom i särskilda fall, däribland dem som föreskrivs i gemenskapsdomstolarnas rättegångsregler, låta sitt avgörande vila på en rättslig grund som prövats ex officio, ens om det rör sig om tvingande rätt, och som i det aktuella fallet avser bristfällig motivering av det omtvistade beslutet, utan att dessförinnan ha berett parterna tillfälle att yttra sig över grunden.
- 58 Domstolen har för övrigt, i ett motsvarande sammanhang som avsåg artikel 6 i Europakonventionen, slagit fast att det är just med hänsyn till denna artikel och själva syftet med alla berörda personers rätt till ett kontradiktoriskt förfarande och en rättvis rättegång, i den mening som avses i denna bestämmelse, som domstolen ex officio eller efter att ha hört generaladvokaten eller på parternas begäran kan besluta att återuppta det muntliga förfarandet, i enlighet med artikel 61 i sina rättegångsregler, om den anser att den inte har tillräcklig kännedom om omständigheterna i målet eller om detsamma ska avgöras på grundval av ett argument som parterna inte har kunnat diskutera (se dom av den 4 februari 2000 i mål C-17/98, *Emesa Sugar*, REG 2000, s. I-665, punkterna 8, 9 och 18, och dom av den 10 februari 2000 i de förenade målen C-270/97 och C-271/97, *Deutsche Post*, REG 2000, s. I-929, punkt 30).
- 59 Den befogenhet att företa skönsmässig bedömning som förstainstansrätten, enligt artikel 62 i dess rättegångsregler, förfogar över i detta sammanhang, kan inte utövas utan att hänsyn tas till skyldigheten att iakta den kontradiktoriska principen.
- 60 Det framgår i förevarande fall av handlingarna i målet och av förhandlingen vid domstolen att förstainstansrätten, genom den överklagade domen, ogiltigförklarade det omtvistade beslutet med stöd av en grund som prövats ex officio, avseende ett åsidosättande av artikel 253 EG, utan att dessförinnan, under det skriftliga förfarandet

eller det muntliga förfarandet, ha berett parterna tillfälle att yttra sig över grunden. Förstainstansrätten åsidosatte därmed den kontradiktoriska principen.

- 61 Den omständigheten att den kontradiktoriska principen inte iakttogs kränkte, i motsats till vad svarandena har påstått, kommissionens intressen, i den mening som avses i artikel 58 i domstolens stadga. Även om bristfällig motivering, såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 114–118 i sitt förslag till avgörande, förvisso utgör ett fel som i princip inte kan avhjälpas, ska likväl, såsom förstainstansrätten för övrigt erinrade om i punkterna 48 och 49 i den överklagade domen, fastställandet av en sådan brist grundas på en bedömning vid vilken, enligt fast rättspraxis, hänsyn ska tas till ett visst antal omständigheter. En sådan bedömning kan bli föremål för diskussion, särskilt när den inte avser en fullständig avsaknad av motivering, utan motiveringen av en bestämd faktisk och rättslig fråga. Om kommissionen i detta fall hade getts möjlighet att inkomma med synpunkter, hade den bland annat kunnat framföra samma argument som dem som framfördes inom ramen för den fjärde och den femte grunden i förevarande överklagande, vilka redovisats i punkterna 64–67 ovan.
- 62 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan vinna bifall såvitt avser kommissionens andra grund.
- 63 Domstolen anser för övrigt att det i förevarande fall är lämpligt att, i syfte att åstadkomma en god rättskipning, även, gemensamt, pröva överklagandets fjärde och femte grund. Kommissionen har som fjärde och femte grund gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artikel 253 EG när den fann att kommissionen hade åsidosatt den motiveringsskyldighet som föreskrivs i denna artikel med avseende på tillämpligheten av artikel 1 b v i förordning nr 659/1999.

Den fjärde och den femte grunden: Åsidosättande av artikel 253 EG

Parternas argument

- 64 Kommissionen har genom den fjärde grunden gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artikel 253 EG, i förening med artiklarna 87.1 EG och 88.1 EG samt med förfarandereglererna på området för statligt stöd.
- 65 Kommissionen har till stöd för denna grund bland annat gjort gällande att det framgår av motiveringen i det omtvistade beslutet att de omtvistade skattebefrielseerna har utgjort stöd sedan de infördes, och att det i det omtvistade beslutet i tillräcklig mån och i enlighet med de krav som ställts upp i rättspraxis visats att nämnda befrielser kunde påverka handeln mellan medlemsstaterna och leda till snedvridning av konkurrensen. Enligt kommissionen var det mot denna bakgrund inte nödvändigt att närmare ange skälen till att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte befanns vara tillämplig. Om det antogs att de omtvistade skattebefrielseerna inte utgjorde stöd när de infördes, skulle det, såsom vissa av de sökande i första instans utan framgång gjort gällande, dessutom innebära att de fortfarande inte utgör stöd, och inte att de utgör befintligt stöd såsom förstainstansrätten gjort gällande.
- 66 Inom ramen för den femte grunden har kommissionen hävdat att förstainstansrätten än en gång åsidosatte artikel 253 EG, jämförd med artiklarna 87.1 EG, 88.1 EG och artikel 1 b v i förordning nr 659/1999, samt skyldigheten att motivera sina domar.
- 67 Kommissionen har till stöd för denna grund bland annat gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att det med hänsyn till de särskilda omständigheterna avseende rådets och kommissionens

agerande, var nödvändigt att det omtvistade beslutet innehöll en särskild motivering vad beträffar tillämpligheten av artikel 1 b v i förordning nr 659/1999. Begreppet statligt stöd är nämligen, oavsett om det är fråga om befintligt eller nytt stöd, ett objektivet begrepp och påverkas inte av institutionernas agerande eller uttalanden. Detta gäller *a fortiori* när detta agerande eller dessa uttalanden inte har något samband med förfarandet för granskning av stöd. En sådan bedömning strider dessutom mot vad domstolen slog fast i dom av den 22 juni 2006 i de förenade målen C-182/03 och C-217/03, Belgien och Forum 187 mot kommissionen (REG 2006, s. I-5479).

68 Svarandena har som svar på den fjärde grunden bland annat anfört att det inte klart framgår av det omtvistade beslutet av vilka skäl artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte ansågs vara tillämplig. Svarandena har anfört att det omtvistade beslutet därmed inte uppfyller kraven på en klar och tydlig motivering. För övrigt kritiserade förstainstansrätten kommissionen för att inte ha angett skälen till att den ansåg att de omtvistade befrielseerna ledde till en snedvridning av konkurrensen på den gemensamma marknaden, trots att den tidigare förefallit vara av motsatt åsikt. Mot bakgrund av rättspraxis gjorde förstainstansrätten en riktig bedömning när den i detta sammanhang fann att kommissionen var skyldig att ange skäl som visar att den gjort en bedömning som ger stöd för dess slutsats. Med denna grund har kommissionen i själva verket avsett att avhjälpa den bristfälliga motiveringen av det omtvistade beslutet och att få domstolen att pröva sakfrågor som inte har något samband med denna brist.

69 Svarandena har som svar på den femte grunden hävdatt att förstainstansrätten inte ifrågasatte att begreppet statligt stöd är ett objektivet begrepp, utan att den endast ansåg att kommissionen, med hänsyn tagen till rådets tidigare beslut och de berättigade förväntningar som dessa beslut gett upphov till vad beträffar de omtvistade skattebefrielseernas lagenlighet, var skyldig att i det omtvistade beslutet ange de objektiva skälen till att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte ansågs vara tillämplig. De förklaringar som kommissionen tillhandahållit kan inte avhjälpa avsaknaden av motivering, eftersom motiveringen av ett beslut ska framgå av själva beslutet.

Domstolens bedömning

- 70 Stöd som inte utgjorde något stöd när det infördes men senare blev ett stöd på grund av utvecklingen av den gemensamma marknaden, utan att medlemsstaten företagit någon ändring, är, enligt artikel 1 b v i förordning nr 659/1999, att betrakta som befintligt stöd.
- 71 Begreppet utvecklingen av den gemensamma marknaden kan förstås som en ändring av det ekonomiska och rättsliga sammanhanget inom den sektor som berörs av den aktuella åtgärden och den avser till exempel inte det fallet att kommissionen ändrar sin bedömning på grund av en mer rigorös tillämpning av reglerna om statligt stöd (se domen i det ovannämnda målet Belgien och Forum 187 mot kommissionen, punkt 71).
- 72 Begreppet statligt stöd motsvarar, oavsett om det är fråga om befintligt eller nytt stöd, mer allmänt, en objektiv situation. Såsom kommissionen har gjort gällande påverkas inte definitionen av detta begrepp av institutionernas agerande eller uttalanden.
- 73 Av denna anledning konstaterade domstolen i punkt 137 i domen i det ovannämnda målet Belgien och Forum 187 mot kommissionen, efter att ha erinrat om att den i artikel 253 EG föreskrivna skyldigheten att motivera en gemenskapsrättsakt måste anpassas till denna rättsakts natur, att kommissionen inte är skyldig att ange skälen till varför den gjorde en annan bedömning av de aktuella bestämmelserna i sina tidigare beslut.
- 74 Detta gäller emellertid *a fortiori* när den eventuellt avvikande bedömning som kommissionen dessförinnan gjort avseende den aktuella nationella åtgärden har gjorts inom ramen för ett annat förfarande än det som avser granskning av statligt stöd, såsom i det aktuella fallet.

- 75 De i punkterna 56–62 i den överklagade domen angivna omständigheterna – som huvudsakligen avser att kommissionen, när rådet antog godkännandebesluten avseende de omtvistade befrielseerna, för det första var av uppfattningen att befrielseerna inte ledde till snedvridning av konkurrensen eller att de störde den gemensamma marknadens funktion och, för det andra, att besluten skulle kunna tolkas så att samma befrielse inte kunde kvalificeras som statligt stöd – medför följaktligen i princip inte att kommissionen var skyldig att i det omtvistade beslutet motivera att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte ansågs vara tillämplig.
- 76 Det var således på grundval av en rättslig felbedömning som förstainstansrätten ogiltigförklarade det omtvistade beslutet, då den fann att kommissionen, med beaktande av dessa omständigheter, var skyldig att i det aktuella fallet undersöka huruvida bestämmelsen var tillämplig och särskilt motivera beslutet i denna del, och att den genom att underlåta att göra så åsidosatte artikel 253 EG.
- 77 Den motivering som krävs enligt artikel 253 EG ska enligt fast rättspraxis vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska vidare klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Kravet på motivering ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälens karaktär och det intresse som adressaterna, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av rättsakten, kan ha av att få förklaringar. Det fordras inte att motiveringen av en rättsakt anger samtliga relevanta sakförhållanden och rättsliga överväganden, eftersom frågan huruvida motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte enbart ska bedömas mot bakgrund av motiveringens lydelse, utan även mot bakgrund av det sammanhang i vilket motiveringen ingår samt alla bestämmelser som reglerar det aktuella området (se, bland annat, domarna i de ovannämnda målen kommissionen mot Sytraval och Brink's France, punkt 63 och där angiven rättspraxis, och Bertelsmann och Sony Corporation of America mot Impala, punkt 166 och där angiven rättspraxis).
- 78 I det aktuella fallet redogjorde emellertid kommissionen, i skälen 58–64 i det omtvistade beslutet, för varför den ansåg att de omtvistade skattebefrielseerna utgjorde stöd som är oförenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Kommissionen konstaterade att de omtvistade skattebefrielseerna

gynnar vissa företag, att denna fördel finansieras med statliga medel, att skattebefrielseerna påverkar handeln mellan medlemsstaterna, och att de kan snedvrída eller hota att snedvrída konkurrensen.

- 79 I skäl 60 i det omtvistade beslutet angav kommissionen särskilt att de omtvistade skattebefrielseerna minskar kostnaderna för en insatsvara och således ger stödmottagarna en fördel i form av en mer gynnsam ställning än andra företag som använder mineraloljor i andra industrier eller regioner. I skälen 61 och 62 i beslutet angav kommissionen, för det första, att stödmottagarnas och Republiken Frankrikes synpunkter gav stöd för att avsikten med skattebefrielseerna tydligt var att minska stödmottagarnas kostnader och att därigenom stärka deras konkurrenskraft i förhållande till konkurrenterna. För det andra angav kommissionen att även aluminiumoxid som framställs i Grekland, Spanien, Tyskland och Ungern är föremål för handel mellan medlemsstater, och att det därför kan antas att de omtvistade skattebefrielseerna påverkar handeln inom gemenskapen och att de snedvríder eller hotar att snedvrída konkurrensen.
- 80 I skälen 65–70 i det omtvistade beslutet redogjorde kommissionen därefter för varför den ansåg att de omtvistade skattebefrielseerna utgjorde nytt och inte befintligt stöd med avseende på bestämmelserna i artikel 1 i förordning nr 659/1999. Kommissionen angav att skattebefrielseerna inte hade införts innan dess att fördraget trätt i kraft i de tre berörda medlemsstaterna, att de varken hade undersökts eller godkänts enligt reglerna om statligt stöd, att de aldrig hade anmälts, och slutligen att artikel 1 b v i förordningen inte var tillämplig i det aktuella fallet.
- 81 Kommissionen redogjorde visserligen inte för den sistnämnda frågan i det omtvistade beslutet, men det framgår tydligt av skälen som helhet att den var av uppfattningen att de omtvistade skattebefrielseerna inte blev statligt stöd på grund av utvecklingen av den gemensamma marknaden, utan att de var det från början, och att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 därmed inte var tillämplig i det aktuella fallet.

- 82 Det framgår vidare att sökandena inte inkom med något yttrande i första instans, om att det skett någon som helst utveckling av den gemensamma marknaden sedan de omtvistade skattebefrielseerna infördes, vilket skulle ha föranlett kommissionen att som svar redogöra för skälen till att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte ansågs vara tillämplig i det aktuella fallet.
- 83 För övrigt framgår det även tydligt av skälen i det omtvistade beslutet, att även om kommissionen, när rådet antog besluten om godkännande av de omtvistade befrielseerna, var av uppfattningen att dessa inte ledde till snedvridning av konkurrensen eller störde den inre marknadens funktion, hade skattebefrielseerna likväl aldrig vare sig undersökts eller godkänts enligt reglerna om statligt stöd, vilkas tillämpning medförde att kommissionen kom fram till en motsatt slutsats. I skälen 95–100 i det omtvistade beslutet gav dessutom kommissionen en särskild motivering, med anledning av att besluten antogs på förslag av kommissionen och att det inte nämndes något däri om en möjlig motsägelse i förhållande till dessa regler, nämligen att den ansåg att det skulle strida mot principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen att återkräva stöd från stödmottagarna som getts i form av skattebefrielser till och med den 2 februari 2002.
- 84 Det framgår följaktligen, bland annat med beaktande av det omtvistade beslutets karaktär och innehåll, av reglerna om statligt stöd och av det intresse som de personer till vilka beslutet riktar sig – samt de personer som är direkt och personligen berörda av beslutet – kan ha av att få förklaringar, att motiveringen av beslutet uppfyller de krav som slagits fast i rättspraxis, vilka erinrats om i punkt 77 ovan. Det var således, såsom kommissionen har gjort gällande, inte nödvändigt att särskilt ange skälen i det omtvistade beslutet till att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte ansågs vara tillämplig i det aktuella fallet.
- 85 Det följer härav att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att kommissionen hade åsidosatt sin motiveringsskyldighet enligt artikel 253 EG, med avseende på att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte ansågs vara tillämplig i det aktuella fallet.

86 Överklagandet kan följaktligen bifallas även såvitt avser den fjärde och den femte grunden.

87 Mot bakgrund av det ovan anförda, utan att det är nödvändigt att pröva parternas övriga grunder och argument, ska den överklagade domen upphävas, i den mån som det omtvistade beslutet ogiltigförklarades på grund av att kommissionen däri åsidosatt sin motiveringsskyldighet med avseende på att artikel 1 b v i förordning nr 659/1999 inte ansågs vara tillämplig i det aktuella fallet. Den överklagade domen ska även upphävas i den mån som kommissionen förpliktades att bära sin rättegångskostnad och ersätta sökandenas rättegångskostnader, inbegripet kostnaderna för det interimistiska förfarandet i mål T-69/06 R.

Återförvisning av målet till förstainstansrätten

88 Enligt artikel 61 första stycket i domstolens stadga kan domstolen då den upphäver ett avgörande av förstainstansrätten själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande, eller återförvisa målet till förstainstansrätten för avgörande.

89 I detta fall har inte förstainstansrätten prövat någon av de grunder som parterna framställt i sak. Domstolen finner därför att förevarande mål inte är färdigt för avgörande. De förenade målen ska följaktligen återförvisas till förstainstansrätten för avgörande.

Rättegångskostnader

- 90 Eftersom målen återförvisas till förstainstansrätten ska frågan om rättegångskostnader avseende detta överklagande anstå.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

- 1) **Den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt meddelade den 12 december 2007 i de förenade målen T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 och T-69/06, Irland m.fl. mot kommissionen, upphävs i den mån som**
 - **kommissionens beslut 2006/323/EG av den 7 december 2005 om den befrielse från punktskatt på mineraloljor som används som bränsle vid framställningen av aluminiumoxid i regionerna Gardanne och Shannon samt på Sardinien, [...] som tillämpas av Frankrike, Irland och Italien, ogiltigförklarades på grund av att Europeiska gemenskapernas kommission däri åsidosatt motiveringsskyldigheten med avseende på att artikel 1 b v i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88 EG] inte ansågs vara tillämplig i det aktuella fallet, och**
 - **Europeiska gemenskapernas kommission förpliktades att bära sin rättegångskostnad och ersätta sökandenas rättegångskostnader, inbegripet kostnaderna för det interimistiska förfarandet i mål T-69/06 R.**

- 2) **De förenade målen T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 och T-69/06 återförvisas till Europeiska unionens tribunal.**

- 3) **Frågan om rättegångskostnader anstår.**

Underskrifter